

ניצחון החשמונאים

שחקנים:

מתתיהו, 2 ילדים, חייל יווני, דן ממפקדת החשמונאים, מתתיהו החשמונאי, יהודה החשמונאי (ניצבים- חיילים יוונים ויהודים) הערה חשובה: כל שחקן יכול לשחק מספר דמויות

אמיזרים:

ליצור תפאורה פשוטה ממה שיש בבית: סדין לבן עם אטבים לתליית מסך רקע.

תלבושות:

ילדים וחשמונאים: ציציות, כיפות, זקן. **יוונים:** צעיף לקשור סביב הראש, מכסה של סיר ישמש ככלי נשק.

30נה ראשונה- רחוב:

תפקידים: חייל יווני. שני ילדים יהודיים.

פתיחה: חייל יווני הולך ברחוב ותולה מודעה על לוח קיר: תחרות ספורט חדשה! שני ילדים יהודיים עוברים ליד המודעה. אחד נעצר ליד המודעה:

אנדריאוס היווני: "ראית את המודעה? תתחיל להתאמן! ביום חמישי התחרות הגדולה!"

הילד: "אמממ.. אני לא יודע..."

הילד השני (מושך לו ביד ולוחש לו באוזן): "בוא מהר נתרחק מכאן, לא כדאי. היוונים מנסים להשפיע עלינו, הם רוצים להפוך אותנו להיות כמוהם! הם רוצים שנתעסק בכל השטויות שלהם.. בוא מהר!"

(שני הילדים מתרחקים במהירות מהמודעה).

היווני (מנסה לקרוא אחריהם): "היי, מה ברחתם, מה? בואו, חבל עליכם, אתם יכולים להיות ספורטאים מצליח - - (הילדים נעלמים מהשטח)

אנדריאוס היווני: "כאלו עקשנים היהודים!" לא נורא, נמצא אחרים. כל כך הרבה כבר הצטרפו אלינו! רוב היהודים כבר התייאנו. אני לא דואג!

אנדריאוס היווני ממשיך ללכת ומתחיל להכריז:

"בשורה חדשה ממלכנו האהוב, אנטיוכוס ירום הודו! מהיום, בנוסף לכך שאסור לשמור שבת וללמוד תורה, אין יותר אפשרות לעשות ברית מילה לתינוקות. כולנו בני עם אחד! הידד מלכות יוון!" "הידד מלכות יוון!"

30נה שניה - אפקדת החשמונאים:

תפקידים: דן ממפקדת החשמונאים, מתתיהו החשמונאי, יהודה החשמונאי

דן ממפקדת החשמונאים: "הגזירות החדשות מצערות כל כך. קשה למצוא יהודים שנותרו נאמנים ליהדותם. הנה קיבלתי כאן דיווח מהעיר מודיעין שליד ירושלים, מבית משפחת החשמונאים. מתתיהו בן יוחנן כהן גדול, הכריז על מרד ביוונים. למתתיהו חמישה בנים: יהודה, יוחנן, שמעון, אלעזר ויונתן. אלו הדברים ששמעתי:"

מתתיהו: עולה על הבמה, עצוב, כמעט בוכה, ידיו על פניו והוא זועק:

"אוי לי כי נולדתי לראות את המקדש שומם וחרב ואין עובדים בו בגלל גזרת המלך, אוי לי שאני חי בדור שבו יהודים רבים מאחיי ממירים את דתם:

במקום לעבוד במקדש- הם זובחים חזירים לפסלי יוון.

אוי לי שיהודים אמיצים ונאמנים לתורתם ולא לוקם נהרגים, ומתים בעינויים קשים".

מתתיהו - מתחיל לבכות. יהודה עולה על הבמה, מודאג מכך שאביו בוכה.

יהודה: "אבא מדוע תבכה? במקום לבכות, עלינו לצאת למלחמה על אויבינו, נילחם בהם! ולא נמות אנו ובנינו!

אם לא נלחם על חיינו ועל תורתנו הם ישמידו את כולנו, כפי שעשו לחנה ושבעת בניה, וכפי שעשו לרבים מאחינו!"

מתתיהו: "צודק אתה בני, צודק אתה בני"

מתתיהו קורא לכל בניו: "ילדי היקרים! אנחנו נילחם ביוונים. לא ניתן להם להרחיק אותנו מהתורה הקדושה!

נצא יחד ונאסוף איתנו עוד יהודים כשרים. המצב קשה, אי אפשר יותר לעמוד מנגד. עלינו להתאסף יחד, למרוד ביוונים ולהילחם בהם בעזרת אבינו שבשמים.

(מכריז בקול) מי כמוך באלים ה'!

יהודה: "רק בכוחו של הקדוש ברוך הוא נצליח להילחם!"

דן ממפקדת החשמונאים: "וכך יצאו מתתיהו ובניו, והתחילו את המרד באנטיוכוס הרשע ובכל מלכותו. הם הסתובבו ברחובות ואספו את היהודים המעטים שנותרו, שהצליחו לעמוד מול היוונים ולא להיכנע להם.

מאחורי דן צועקים יהודה ומתתיהו:

מתתיהו: "מי להשם אלי!"

יהודה: "מי להשם אלי!"

30נה שלישית - המלחמה כיוונים:

תפקידים: דן ממפקדת החשמונאים, שר הצבא היווני, חייל יווני, יהודה

דן ממפקדת החשמונאים: כאשר שמע אנטיוכוס שמתתיהו ובניו מורדים בו, כעס כעס גדול ושלח צבא גדול ועצום להילחם ביהודים: ארבעים אלף חיילים ושבעת אלפים סוסים ופרשים. כולם חנו באמאוס העיר היוונית הגדולה, אך לא להאמין לדבר הנס הגדול אשר התרחש המעטים ניצחו את הרבים ... כן כן הודה והחשמונאים בכוח התפילה והאמונה ניצחו את האויבים וחזרו למקדש.

רואים את יהודה עוזב את מחנהו (כדאי יחד עם חיילים יהודים נוספים) ומתכופף ונעלם מאחורי הבמה

שר הצבא היווני: "אוף, איפה יהודה ואנשיו, אנחנו לא מוצאים אותם"

חייל יווני: הכל חשוק, לא רואים כאן כלום!

שר הצבא היווני: (מתנשף): איזה עלייה קשה! אני לא מצליח להמשיך (מתנשף בקול)

חייל יווני: (נתקל באבן, נופל) אוף, היהודים האלה. כמעט נפלתי בגללם.

שר הצבא היווני: איפה הם יכולים להיות?

דן ממפקדת החשמונאים (עומד מהצד וכאילו מדווח): בנתיים יהודה ואנשיו התגנבו בשקט אל מחנה היוונים הגדול. שמעו:

יהודה: "לאלוקים הישועה" - להסתער!

ברקע: יהודה מסתער על מחנה היוונים החיילים של היוונים - בורחים. צבאו של יהודה שורף את המחנה.

שר הצבא היווני לחייליו: - הביטו- המחנה שלנו נשרף באש, אנחנו מחפשים כאן את יהודה ואת חייליו, והם שם שורפים את המחנה שלנו. אוי ואבוי, מעטים ניצחו את הרבים. עלינו לחזור ליוון.

החיילים- בוכים בכי טיפשי ומעורר גיחוך

סיכום ההצגה:

כל השחקנים עומדים לסיום במקהלה: איזה יופי סוף סוף חזרנו לבית מקדשנו...מי לה' אלי. מעטים ניצחו את הרבים!

יהודה: גם היום לכל ילד וילדה הזדמנות גדולה וכבירה, להתגבר על היוונים אלו שנמצאים בתוך הלב פנימה.. לגרש ולהרחיק, בגאווה יהודית מול היצר נעמוד, נתגבר ונתחזק, נסיף עוד ועוד.

כמו אז, גם היום - נזכה להגשים את החלום אור ה' ילך ויגבר - בית המקדש יבנה לנו כבר!

נס פך השמן

שחקנים:

2 ילדים (דוד ומשה), אבנר החשמונאי

אמיזרים ותלמוסות:

ילדים: תיקי בית ספר.

אבנר: מטפחת לראשו של אבנר, מקל ממטא, חולצה ארוכה לבנה של אבא.

סנה ראשונה - מחפשים...:

תפקידים: שני ילדים, אבנר החשמונאי

דוד נכנס בדרמטיות: אופ, אני לא יודע מה לעשות. איפה זה יכול להיות? איפה? חיפשתי כבר בכל מקום. (מחפש בכל פינה מרים כסאות, ספרים, בודק בכל פינה)

משה (בגיוחור): מה אתה מחפש כבר? את פך השמן? חה חה..

דוד: "ממש כמעט. נעלם לי הספר החדש שקיבלתי. אני ממש תקוע. אני חייב את זה להיום, הבטחתי לכולם שאביא את זה ונלמד מזה. אין, נתקעתי. זהו, אני לא אוכל להגיע לשם היום (מתיישב על הרצפה באכזבה).

אבנר החשמונאי נכנס, מביט בחשש ימינה ושמאלה.

מבחין בשני הילדים: היי ילדים! פססט! (מסמן עם האצבע שיתקרבו, הם מתקרבים בשאלה)

אבנר החשמונאי עובר בריצה תוך כדי התכופפות לצד השני: "פססט! (עם האצבע) הילדים מתקרבים והחשמונאי רץ לצד השני.

שני הילדים צועקים לחשמונאי: היי, חכה רגע.

אבנר החשמונאי מסתובב אליהם: ששש

דוד: מה קרה? מי אתה? מה זה הבגדים האלו?

אבנר החשמונאי: יש כאן יוונים?

משה: מה? אנחנו לא ביוון אדוני היקר.

אבנר החשמונאי: יש?

משה: לא, לא ראיתי

אבנר החשמונאי: טוב מאד. מי אתם? (מסתכל עליהם בהתרגשות בעניים נוצצות ומקוות): שמעתי מישהו מדבר על פך שמן. זה אתם???

שני הילדים צוחקים: "כן אנחנו מחפשים משהו ממש חשוב. כמעט כמו פך השמן.

אבנר החשמונאי: טוב מצוין, קחו את זה ותמסרו את זה לאיש השמן מתקוע. (מוסר לילדים מגילת קלף מגולגלת)

דוד: מה פתאום תקוע? אנחנו תקועים פה עכשו. נכון. אבל אנחנו צריכים דחוף את ה...

אבנר החשמונאי קוטע אותו באמצע: כן כן, זה דחוף. חייבים להשיג פך שמן. עוד היום. תיקח את זה לתקוע, ואיש השמן ימסור לך כד. להתראות, ניפגש בירושלים!

30נה שניה - מה התרחש עם מאקז...?:

תפקידים: שני ילדים, אבנר החשמונאי

דוד: תשמע אדוני. אנחנו לא מתקוע ולא מירושלים. מצטערים אבל..

החשמונאי מתחנן: אתם חייבים לעזור!

ילדים: לעזור במה?

אבנר החשמונאי: אני אסביר. שמי אבנר החשמונאי

משה: אתה חשמונאי??

אבנר החשמונאי: כן, כן

דוד: נלחמת ביוונים?

אבנר החשמונאי: כן.. ביחד עם שאר החשמונאים. הו, זאת היתה מלחמה קשה. הם היו חזקים, היה להם כל כך הרבה חיילים, אנחנו היינו מעטים. הם באו בכמויות, היה להם נשק משוכלל, אבל בטח שמעתם, אנחנו ניצחנו! ניצחנו! ה' עזר. היה נס. הצלחנו להבריא אותם מירושלים, רצנו לבית המקדש, נכנסנו וראינו... (עוצר)

דוד במתח: מה ראיתם?

אבנר החשמונאי: (עושה את עצמו נזכר, יד על המצח): איזה רשעים! איך הם חיללו הכל! הכל שבור! איזה חורבן!

משה: אוי, מה עשיתם?

אבנר החשמונאי: לא התייאשנו! ניקינו, אספנו, סידרנו מה שיכולנו. אבל קרה אסון מאד גדול. כל פכי השמן הטהור שהיו במקדש טומאו על ידי היוונים. הכל נפתח וחולל. חיפשנו וחיפשנו, לא יאומן!

דוד: וואוו מה יהיה הרי אתם מוכרחים להדליק את המנורה...??

משה: (בחשש) זה יותר גרוע מאשר לאבד ספר!

דוד: נו באמת, אתה רציני? בוודאי שזה יותר גרוע מספר.. זה שמן, שמן למנורה של בית המקדש!!! (מדגיש)

משה: אבל גם ספר זה גרוע לאבד (מהורהר)

אבנר החשמונאי: איזה ילדי חמד אתם, ואכן לאבד משהו זאת תחושה קשה... אבל לנו בבית המקדש לא נותר זמן למחשבות.. הרי חייבים למצוא פתרון מהיר ביותר ולמצוא את שמן להדלקת המנורה (מסתכל סביב סביב)

וממשיך תוך כדי תנועה והליכה ממקום למקום, הילדים נעים אחריו:

חיפשנו פה (צד ימין) חיפשנו שם (שמאל) חיפשנו וחיפשנו (קדימה ואחורה)

דוד: (במתח) מה יהיה??

אבנר החשמונאי: בחסדי השם. מצאנו כד אחד. קטן. ט-ה-ו-ר! היוונים הרשעים לא הצליחו לטמא לנו אותו. רק הכד הזה נשאר חתום בחותם המיוחד של הכהן הגדול. היום יהיה אפשר להדליק בשמן הזה. איזה שמחה, כמה אושר.

30נה שלישית - כוחה של האמונה:

תפקידים: שני ילדים, אבנר החשמונאי

דוד: ואווווו אני לא מאמין נמצא כד שמן , נמצא הכד!! (נושם לרווחה)

משה: הלוואי שאמצא גם את הספר שלי ...

דוד: אתה תמצא אני בטוח שאתה תמצא

משה: איך אתה בכלל יכול להיות בטוח? (טון ספקני)

אבנר החשמונאי: ילדים צדיקים ויקרים, בכוח האמונה והבטחון ניתן לעשות המון.

אני מגיע עכשיו מבית המקדש כאשר הוא כל כך שבור ומנופץ ובכל זאת המשכנו בחיפוש הנרחב עד אשר נמצא כד השמן הקטן... הנה היום ממש עומד הכהן הגדול להדליק את המנורה במעמד גדול ומרהיב

דוד: (מביט בו בסקרנות) נכון.. זה הרי היה נס מופלא ביותר

משה: כד קטן אחד של שמן עם חותם כהן גדול (אומר ומהרהר) מי בכלל האמין שימצא כד כזה

אבנר החשמונאי: ילדים יקרים, אני מאד ממהר, אני בדרכי לתקוע שם ניתן להשיג שמן נוסף, הרי הכד הקטן לא יכול להספיק ליותר מיום אחד. להתראות.. ואל תשכחו את האמונה כן?

ילדים: להתראות אבנר...

דוד: (מביט לנקודה מסויימת וצועק) אני לא מאמין מצאתי!!!! (שניהם רצים יחד ומביאים את הספר)

משה: זה ממש כמו נס מציאת פח השמן (מרוגש)

דוד: כמה טוב שפגשנו את אבנר... הלוואי וניפגש שוב ונשמע ממנו על המקדש ועל החשמונאים הגיבורים.

משה: ראית כמה הם היו מלאי אמונה וביטחון, הם המשיכו וחיפשו עד אשר נמצא סוף סוף הכד הקטן של השמן, גם אנחנו יכולים ללמוד מהאמונה החזקה והגדולה שלהם לדרוש להתעקש לחפש ולבקש..

דוד: אתה מתכוון לגאולה, משה: כן כן בדיוק. (נותנים יד ביד שמחים ויוצאים מהמערכה)

השמן שהספיק ל-8 ימים

שחקנים:

2 ילדים (דוד ומשה), אבנר החשמונאי

אמירים:

מקל מטאטא, מגילה שניתן להכין מ2 ניירות לבנים מגולגלים, תיק, שמן (מהמטבח לבקש רשות מאמא)

תלבושות:

אבנר: מטפחת, מקל מטאטא. **ילדים:** בגדי יום יום, כובעים

30נה ראשונה - המסימה:

תפקידים: שני ילדים, אבנר החשמונאי

אבנר החשמונאי: ילדים יקרים (אבנר שב ומפתיע את הילדים)

ילדים מופתעים יחד: אבנר??? איפה היית??

אבנר החשמונאי: שלום צדיקים, חזרתי כי אני חייב את עזרתכם

משה: במה נוכל לעזור לך אבנר?

אבנר החשמונאי: אתם הרי יודעים שנמצא רק כד אחד קטן של שמן למנורה בבית המקדש, הוא בקושי רב יוכל להספיק ליום אחד. רציתי ללכת לתקוע להביא עוד שמן, אבל צריכים אותי בדחיפות בבית המקדש.

דוד: נו, אז מה יהיה? לא תדלק המנורה של בית המקדש?

אבנר החשמונאי: בדיוק. אנחנו- כלומר אתם תביאו שמן חדש. מתקוע. ממטע הזיתים הגדול בישראל. במשך שנים הכינו שמן לבית המקדש. אני מקווה שתפגשו את אלעזר, איש השמן. והוא יביא לנו כד.

טוב, אני חייב לחזור למקדש, אז קח את המגילה (מעביר לילד הראשון את המגילה) ובהצלחה!

שני הילדים לוקחים את המגילה, ומתחילים ללכת. אבנר המכבי מתרחק. פתאום מסתובב ואומר להם: היי, צדיקים, (מצביע לצד השני) תקוע זה שמ!

(הילדים משנים כיוון ויוצאים מהבמה)

30נה 2 - אבנר אחכה:

תפקידים: אבנר החשמונאי

אבנר החשמונאי נכנס ושר עם הקהל: כד קטן כד קטן... שישה ימים שמנו נתן... מה? שמונה? מה פתאום שמונה? מה כבר שמונה? תקשיבו! אתם לא יודעים איזה נס קורה פה! זוכרים שמצאנו כד קטן? ואני אמרתי, כד קטן, למה הוא כבר מסוגל? והנה ה' עשה לנו נס, והשמן שבכד דלק יום, ועוד יום, ועוד יום... ארבעה ימים! אני ממש מקוה שהילדים יספיקו ויגיעו עם השמן מתקוע, כי נראה לי שהשמן יגמר... אין לי מושג איך זה החזיק מעמד עד עכשו. נס. פשוט נס.

ראיתם אותם?

לחכות להם?

טוב, אני אחכה להם. אם תראו אותם, תגידו להם שיבואו מהר. (יוצא)

סצנה שניה - בבית המקדש:

תפקידים: שני ילדים, אבנר החשמונאי

הילדים נכנסים בריצה, מתנשפים: אבנר אבנר!

אבנר החשמונאי: איזה יופי! הצלחתם להגיע!

משה: אל תשאל, רצנו כל הדרך.

אבנר: וואו, מה אתה אומר!

הילדים מגישים את התיק לאבנר החשמונאי: קח!

(אבנר בוחן את התיק)

דוד: תפתח!

אבנר: מה יש שם?

משה: תפתח, נו.. כדאי לך!

אבנר (מוציא את הכד): אני לא מאמין! כד של שמן טהור! אלעזר איש השמן הסכים לתת לך?

דוד: הוא כבר לא איש השמן. כלומר הוא כבר כן. שכנענו אותו להמשיך להכין שמן. האמת שהוא לא כל כך רצה לתת לנו. גם אנחנו לא האמנו שנצליח להביא אותו בשלום.

אבנר החשמונאי: כל הכבוד לכם. שמונה ימים חיכה כאן הכד הקטן של השמן. תקשיבו זה היה נס! משהו מדהים! הוא הספיק לנו להדליק את המנורה. כל הימים האלו.

משה: וואוו! אני לא מאמין. תודה להשם!!!

אבנר: כל הכבוד, אבל אני לא משחרר אתכם כל כך מהר!

הילדים: למה?

דוד: לפני הכל, אתם חייבים לבוא להדלקת המנורה! ועם כל כך הרבה שמן שיש כאן, חייבים להודות להשם על הנס הגדול ולחגוג את הנצחון. היה כאן חושך. ח-ו-ש-ך. מוחלט. היוונים הביאו לנו לכאן לארץ ישראל את כל הטומאה שלהם, ניסו לקחת לנו את כל הדברים הטובים. ניסו להפוך את כולנו ליוונים, כמוהם (בעצב)

האור של היהדות הצליח לבקוע את החושך שלהם ולנצח אותם! ועוד שנעשה לנו נס כל כך גדול, שהצלחנו להדליק את המנורה למשך שמונה ימים, מהכד הפצפון הזה.

חייבים לעשות חגיגה, נטגן גם סופגניות לציין את הנס הגדול הזה של השמן.

משה: בטח אנחנו רוצים להשתתף

דוד: טוב, ואל תשכח להזמין אותנו גם שנה הבאה.

אבנר החשמונאי: בוודאי! שנה הבאה, בדיוק, מכ"ה כסלו - יהיה כאן עוד פעם חג גדול. תתחילו להכין לכם מנורות, עם שמונה קנים, בכל יום נדליק אותן, נסיף עוד נר ועוד נר, בדיוק כמו הנס הגדול שזכינו לו במשך שמונה ימים. סורה חושך, הלאה שחור. סורה מפני האור!!!

הילדים ואבנר המכבי: "חנוכה שמח ומאיר!!!"

לומדים תורה!

שחקנים:

2 ילדים בני זמננו (בני ודני), חייל יווני, 3 ילדים מהעבר (שאל וצדוק)

אמיזרים:

חתיכת עץ קטנה, סביבון.

תלבושות:

חייל יווני: סינר מטבח, מגבת/ צעיף לראשו. **ילדים מהעבר:** סדינים ישנים קשורים סביב המותן. **ילדים הווה:** לבוש רגיל

30נה ראשונה- אדפוס החייל:

תפקידים: שני ילדים, אדפוס החייל היווני

שני ילדים נמצאים במערה.

דני: היי, בני, תסתכל, אני רואה כאן משהו מוזר!

בני (בקול רוטן): בטח משהו מוזר, כל המערה הזו מוזרה! אולי בכלל נצא מכאן, וזהו..

דני (מושך בשרוול של בני): לא, לא. תסתכל כאן. שמאלה, למטה, עכשו תזיז את הראש קצת ימינה, קצת באלכסון, עוד קצת תוריד את הראש, יופי, כאן. בדיוק. כן, תסתכל. תגיד לי מה אתה רואה.

בני מבצע את ההוראות ומוצא סוף סוף את הנקודה העלומה. מסתכל עליה ובוחן אותה בעיון. מרים גפרור עץ מהרצפה.

בני: הממ... ווואוווו! מה זה?

דני (מריח את החתיכה): זה מריח עתיק...

בני (מתלהב): זה נראה לי חתיכת עץ בת יותר מ-2000 שנה. חומר העץ מוכר כחומר עץ שהיו משתמשים בו בתקופה זו לבניית משחקי פעוטות, ריח החומר מעיד על תרכובת...

דני בצחוק: כן דוקטור בנימין. מה יש לך לספר לנו על הענתיקה הזו?

שני הילדים מתבוננים בגפרור העץ ופתאום שומעים קול מצידם:

"היי ילדים? מה אתם עושים כאן?"

הילדים מסתובבים בבהלה ובינתיים נכנס חייל יווני גבוה עם מקל בידיו.

אדפוס החייל היווני: הוו. שוב ילדים יהודים שמתחבאים לאדפוס. מה יש לכם ביד?

דני בבהלה: כלום. ממש כלום.

בני מתיישב על הרצפה עם גפרור העץ.

אדפוס: מה כלום? קום ילד!

דני: מה... מה אתה עושה כאן?

אדפוס: מה אתם עושים כאן? אני באמת לא מבין!

תראה לי ילד מה יש לך ביד.

(מנסה להציץ מצד ימין דני זז שמאלה החייל מנסה לצד השני דני זז ימינה בהתאמה כך שלוש פעמים)

בני: כלום באמת כלום. אני אומר לך. זה רק איזה ענתיקה שמצאנו כאן

דני מסתובב בבהלה לבני: ששש!

אדופוס: מה ענתיקה? זה המשחק החדש. כל היום אני רואה ילדים משחקים עם זה. פפפ, ממש לא מעניין. לא מבין מה מצאתם לכם.

(בני ודני מסתכלים אחד על השני, לא מבינים..)

אדופוס: טוב, נו, העיקר שאתם לא לומדים. מי שיפול בידיים של אדופוס לומד תורה, מי שיפול בידיים שלי....

בני: שמע, אפנדיציטוס,

אדופוס בכעס מצביע על בני: מתחצף לחייל יווני?

דני: סליחה, סליחה. מר אקונומיקוס

אדופוס מסתכל על דני: גם אתה?

בני: סליחה, אדון חייל, החייל החזק ביותר והחשוב ביותר! נראה שהתבלבלת בזמן. מאיפה הגעת לכאן?

אדופוס: הגעתי כמו כולם, מיוון.

בני: יוון? לא, לא. אדוני. כבר אין כאן יוונים בארץ ישראל... החשמונאים ניצחו אתכם כבר לפני אלפיים שנה...

אדופוס: אתה אמרת עלי זקן? אתה קראת לי זקן? אני נראה לך בן אלפיים שנה? תתבייש לך! תשב עכשו בשקט, מצידי אתה יכול לשחק עם המשחק שלך, ותפסיק להתחצף.

כן, כולכם עם המשחק הזה, בכל מקום אני פוגש ילדים עם הסביון הזה, לא יודע מה מצאו בזה. לך תבין ילדים...

בקיצור אתם גם יכולים לשחק, ואם רק אתפוס אתכם לומדים תורה... וואי וואי וואי. מי שיפול בידיים של אדופוס לומד תורה, מי שיפול בידיים שלי...

טוב, אני אחכה להם. אם תראו אותם, תגידו להם שיבואו מהר. (יוצא)

30 שנה שניה - בתוך האמרה:

תפקידים: בני ודני, צדוק ושאלו - שני ילדים מהעבר.

בני ודני יוצאים מהמערה עם הגפרור ומסתכלים סביבם.

בני: היי דני, תראה, יש שם מערה אחרת. בוא נלך לשם, אולי נמצא שם עוד כמה חלקים כאלו. (הולכים לכיוון המערה)

דני: והנה עוד מערה. בוא נתפצל כל אחד יבדוק מערה אחרת.

דני יוצא מהבמה, בני נכנס למערה ומגלה שם עוד שני ילדים יושבים.

אחד הילדים במערה, מסתכל בחשדנות ומיד מסתובב לילד שלידו ומסמן לו תנועה עם היד. שני הילדים מוציאים סביבונים גדולים מעץ ומתחילים לסובב אותם במרץ.

בני: מה.. מה מה אתם עושים?

צדוק: לא, לא. אנחנו רק משחקים לנו.

בני: מה זה המשחק הזה?

שאלו: משחק הסביבונים! זה המשחק הכי מפורסם היום! אין ילד שאין לו סביבון כזה

בני (באכזבה): רגע, אתם לא לומדים כאן?

צדוק (נבהל): מה פתאום? נראה לך? אנחנו רק משחקים. ממש רק משחקים.

בני (לוחש לעצמו): הם בטח התבלבלו, הם חושבים שאני חייל יווני

בני פונה אל הילדים: תקשיבו, אני יהודי, כמוכם. אני לא חייל ולא יווני. בסך הכל הסתובבתי כאן במערות עם חבר שלי דני ופתאום אנחנו מגלים כאן כל מיני דברים מוזרים.

שאל: איזה דברים מוזרים?

בני: לא יודע, מקודם מצאנו חתיכת עץ כזאת (מוציא אותה ומראה) ואז התחלנו לחפש מה זה, ממתי זה.... ועכשו אתם... שמעו, היום אין כאן שום יוונים. היה נס גדול, אולי לא שמעתם?

צדוק (מתלהב): הו, הלוואי. אנחנו מחכים לרגע הזה שנשמע שהחשמונאים ינצחו את היוונים ויצילו את בית המקדש. הלוואי!

שאל: בינתיים אנחנו אפילו לא יכולים ללמוד תורה בנחת (נאנח בעצב)

צדוק: טוב, בואו לא נבזבז את הזמן. בואו תצטרפו אלינו! מצוין. עכשו נלמד בחמישיה.

כל הילדים פותחים חומשים ומתחילים לקרוא מתוכם.

30 שנה שלישית - הילדים חוזרים לזאננו:

תפקידים: בני ודני.

בני יוצא מהמערה ורואה מאחוריו את דני.

בני: אתה לא יודע את מי פגשתי, ילדים יהודיים שמתחבאים מהיוונים.

דני: כן, גם במערה אליה אני נכנסתי היו ילדים. הם חשבו שאני חייל יווני.

בני: כן, גם הילדים שאני פגשתי חשבו כך. (בני מסתכל על השמיים ואומר:) וואו, כבר מאוחר! כמעט שקיעה. תיכף הדלקת נרות. בוא נזדרז, צריך להתפלל מנחה וללכת להדליק.

דני: אני לא מאמין, איזה גבורה יש לילדים האלו!

בני: אני לא רוצה לדמיין מה היה קורה אם הם היו נתפסים בידי החיילים היוונים. הם חיכו לרגע שהם ימצאו ילד יהודי לומד תורה!

דני: פשוט מסירות נפש. הכל בשביל ללמוד תורה.

בני: אממ אני חושב, רק חושב... לא בטוח

דני: כן, גם אני חושב על זה...

בני: כן, הרי אנחנו לא צריכים מסירות נפש... אף אחד לא מפריע לנו...

בני: אז אולי נקבע שיעור קבוע ביחד?

דני: רעיון מעולה!! ניפגש היום בערב, חמישים דקות אחרי הדלקת נרות!

בני (בקריצה): ואל תשכח את הסביבונים, אולי פתאום היוונים יגיעו ;)

בימים ההם בזמן הזה!

סחקנים:

שדרן, אדון גולד, גברת גולד, כוח הצלה

אמיזרים:

עיתון, חנוכיה, 2 נרות, טלפון (שישמש לרמקול לשדרן)

תלבושות:

אדון גולד - כובע ישן. **גברת גולד** - סינר, מטפחת. **כוח הצלה**: מעילים, מגפים, חבל.

30נה ראשונה-הקדמה:

תפקידים: שדרן, מר גולד, גב' גולד.

שדרן: חנוכה שמח, אנחנו כאן בכנס הודיה לכבוד נס ההצלה המרגש של אדון וגברת גולד... בימים ההם אבל ממש בזמן הזה. שלום לכם.

אדון וגברת גולד: שלום חנוכה שמח

מנחה: אז בעצם איך הכל התחיל? (מעבירים תפאורה, השדרן יוצא משפחת גולד נשאים)

30נה שניה-איך הכל התחיל:

תפקידים: מר גולד, גב' גולד.

אדון וגברת גולד יושבים ליד שולחן מטבח ושותים קפה

אדון גולד (מעלעל בעיתון): ראית, ליזה? מזהה את התמונה? (מראה לה את העיתון)

גברת גולד: הו, בטח. חנוכה. מי שלח לנו את זה, ג'וני מניו יורק? הו כמה אני מתגעגעת אליו...

אדון גולד: לא. יש כאן ידיעה על חנוכה, זה יהיה שבוע הבא.

גברת גולד: יפה, יפה מאד. חנוכה חג נעים כל כך...

אדון גולד: כן, מעניין מי שם את הידיעה בעיתון. כמה שנים לא הדלקנו נרות... (בצער)

(נשמע צלצול טלפון ברקע)

גברת גולד (קופצת ממקומה): בטח זה ג'וני! כבר המון זמן לא התקשר, אני מקווה שהכל בסדר איתו... הלו, ג'וני?...

(יוצאת עם הטלפון באוזן)

(אדון גולד נשאר לשתות את הקפה, מסתכל בתמונה של החנוכיה ומקפל את העיתון)

30נה שלישית -הרגש אתעזור...:

תפקידים: אדון וגברת גולד (לבושים בבגדי בית, נעלי בית) ישנים על כסאות/מיטות בצד. (כדאי להחשיך את החדר).

אדון גולד מתרומם, נועל נעלי בית והולך בשקט למרכז הבמה.

אדון גולד (לוחש לעצמו) איפה הלוח? (פותח מגירה וסוגר. מרים ערימת מסמכים) הו, הנה לוח השנה.

מה התאריך היום?

זה היום?

(מעלעל בדפים עד שמגיע לחודש כסלו. מסובב את הדפים אל הקהל)

(בלחישה קצת יותר חזקה) כן, זה היום. עכשו הלילה הראשון של חנוכה!

(הולך להביא נרות ומעמיד אותם ליד החלון)

(מסדר את הנרות, באמצע נר אחד נופל על הרצפה ועושה קצת רעש)

אדון גולד (קופץ בבהלה ומסתכל לצדדים): אויש, רק שליזה לא תתעורר.

אדון גולד: (מדליק נר אחד) ומברך את הברכות מתוך סידור ישן: "להדליק נר חנוכה... בימים ההם בזמן הזה... שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה"

אדון גולד מסתכל על הנרות, מרוצה, מחייך: יופי, עכשו אני יכול לחזור לישון. עכשו בטח אצליח להירדם.

(אדון גולד הולך לפינה וחוזר לישון. כעבור דקה-שתיים אשתו מתחילה לזוז ולהתעורר)

גברת גולד (מתרוממת על המיטה): איפה הנעליים שלי? הו, הנה (נועלת נעלי בית ומתרוממת ממקומה)

גברת גולד (חושבת לעצמה): רגע, נראה לי שעכשו זה חנוכה. כמו התמונה שראינו בעיתון. אני אלך להדליק נר חנוכה, ואחזור לישון.

גברת גולד יוצאת להביא גפרורים, חוזרת והולכת לכיוון החנוכיה: היי, מה זה? הו, מייקל כבר הדליק. ורי גוד. טוב, טוב מאד. ראיתם? (פונה אל הקהל)

טוב, גם אני אדליק. נר אחד.

(מדליקה את הנר. רואה את הסידור שאדון גולד השאיר): הו, יופי. הנה הברכה. מייקל גם השאיר כאן את הברכה. ורי נייס...

גב' גולד (במבטא אמריקאי כבד): להדליק נר חנוכה. "שעשה ניסים לאבותינו בימים הם בזמן הזה" ש-ה-ח-י-נו, ו-ק-י-מ-נו

ו-ה-ג-י-ע-נו לזמן ה-זה. מסתכלת על הנרות בשמחה וחוזרת לישון)

30נה רמיזת-הסופה הגדולה:

תפקידים: מנחה, בני הזוג גולד, שני מצילים.

מנחה: אדון וגברת גולד ישנו חזק, בזמן שפרצה באזור סופת גשמים גדולה, מהסוג המתרחש לעיתים באזורים הללו. סופות גשם כאלו הן פתאומיות ועזות מאד, ולעיתים עלולות להיות מסוכנות...

(ברקע רעש של רעמים וגשם)

אדון גולד (מתעורר): מה זה החושך הזה? למה אין אור? (מנסה להדליק את האור. כלום לא נדלק) "לא נדלק! אוי ויי.. כולי נרטב..."

גברת גולד קופצת בבהלה: "כל הבית מלא מים. אין לאן לזוז! הנעליים שלי! השטיח! הכל נרטב!!

(שניהם מטפסים על המיטות ומנסים לטפס גבוה לשולחן וכו')

אדון גולד: "מה יהיה? איך נצא מהסופה הזו? מי יציל אותנו?"

גברת גולד: "אי אפשר להתקשר. משפחת ויסטון מהחוזה הסמוכה לא יראו כלום. זה רחוק כל כך. אנחנו פה לבד... (מניחה ידיה על הפנים ביאוש. מתחילה לבכות)

(כעבור דקה-שתיים)

אדון גולד (יד על המצח מסתכל למרחוק. מתכופף כדי לראות מהחלון): היי, את רואה את זה?

גברת גולד: מה זה, אני שומעת רעש, מי מסתובב כאן? איך זה יכול להיות? רק שלא נטבע כאן!

אדון גולד: תסתכלי, תסתכלי! אני רואה כוח הצלה מרחוק. היא בטח מחפשת את מי אפשר להציל.

גברת גולד: אין סיכוי שהם יראו אותנו, אי אפשר להדליק אור... (בוכה)

אדון גולד: אם רק היינו יכולים לאותת להם... לעשות איזשהו סימן.. (נאנח)

ממשיך להסתכל ופתאום אומר בתקווה: היי, תראי, זה ממש מוזר!

גברת גולד (מסובבת את הראש): אני מעדיפה לא להסתכל. אנחנו כל כך רחוקים ולא יכולים לעשות כלום. הם לא יראו אותנו. בשביל מה לי לראות את זה... (מתייפחת)

אדון גולד מתרומם: לא, לא! הם מתקרבים. הכוח ממש קרוב אלינו. אני כבר רואה את האנשים מגיעים!

גברת גולד מציצה: הם מגיעים אלינו! הם מגיעים אלינו!

(פתאום קופצים שני אנשים לבושים במעילים, מגפיים גבוהות עם חבל ביד. גלגל הצלה ביד השניה)

המציל: "הו! כל כך חכם, הנרות האלו..."

(אדון וגברת גולד מסתכלים בתימהון לא מבינים...)

המציל השני: "לא יכולנו לפספס אתכם. הנרות על אדן החלון!!"

המציל הראשון: בואו מהר, אין זמן להתעכב (מושיט ידיים לבני הזוג)

אדון וגברת גולד מסתכלים זה על זה, לא מאמינים.

גברת גולד: "הנרות! הנרות של חנוכה!"

בזכותם ראיתם את הבית ומצאתם אותנו! הו, תודה לה'!

אדון גולד: "הודו לה' כי טוב!"

(ברקע מושמעת המנגינה של הניגון "הנרות הללו" בחלק של המילים - בימים ההם בזמן הזה..)

מערכת סיכום:

מנחה: אני נרגש מהסיפור הנפלא שלכם ורוצה כאן יחד אתכם להדליק את נר החנוכה החמישי שלנו. אדון גולד מתכבד לגשת להדלקה ואורח נוסף ונפלא ג'וני ילד החמד של משפחת גולד.

אדון וגברת גולד בבגדים אחרים, הבן ג'וני עומד עם כיפה גדולה לידם.

אדון גולד מסדר את הנרות אשתו עומדת לידו. לוקח את הגפרור ומכריז בהתרגשות:

"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו להדליק נר חנוכה!" (=אמן!!)

"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם, בזמן הזה!!!" (=אמן)

מדליק את הנרות.

כולם מתחילים בשירת "...על ניסיוך ועל נפלאותיך ועל ישועותיך..."